

Rozjímání preláta: Matka Boží a naděje naše

U příležitosti měsíce května hovoří Mons. Fernando Ocáriz, prelát Opus Dei, o Panně Marii: „Všechny Mariiny vlastnosti mají původ v jejím božském mateřství, zvláště to, že je 'milostiplná' (Lk 1,28) – jak ji pozdravil anděl –, tj. zcela posvěcena milostí Boží.“

14.05.2020

Matka Boží a naděje naše

Je květen a svět ještě stále ohrožuje kritická zdravotní situace a její neblahé důsledky. V myslí a v modlitbách se proto obracíme zvláště k Panně Marii, která je Matkou milosrdenství a Uzdravení nemocných.

Maria je především také Matkou Boží. V pátém století Efezský koncil vyjádřil tuto víru církve slavnostními, hlubokými a zároveň prostými slovy: „Svatá Panna je Bohorodička, protože porodila tělesně Slovo z Boha, které se stalo člověkem.“

Ve svém plánu spásy chtěl Bůh počítat s „pannou zasnoubenou s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria,“ jak čteme v evangeliu sv. Lukáše (Lk 1, 26–27). Maria odpověděla na andělovu zvěst: „Ať se mi stane podle tvého slova“ (Lk 1,38). A Slovo se stalo tělem.

Všechny Mariiny vlastnosti mají původ v jejím božském mateřství, zvláště to, že je „milostiplná“ (Lk 1,28) – jak ji pozdravil anděl –, tj. zcela posvěcena milostí Boží.

Plnost milosti se u Marie projevovala v plnosti víry, naděje a lásky. Tato plnost však nezabránila tomu, aby v jejím životě nebylo od Betléma až po Kalvárii přítomno utrpení. „Bůh chtěl svou matku oslavit,“ vysvětluje sv. Josemaría, „ale ona během svého pozemského života nebyla ušetřena ani bolesti, ani únavy z práce, ani šerosvitu víry.“¹ Víra je světlem, ale také šerem, protože se věří v to, co není vidět. Ne vždy jsme schopni pochopit Boží plány, jako Maria a Josef, kteří, když našli Ježíše v chrámě, nepochopili, co jim chtěl svou odpovědí říci (Lk 2,50). Kéž nám Panna Maria vyprosí větší víru, kéž nás dovede k neochvějně důvěře v Boha, kéž nám pomůže věřit pevně v

Boží lásku k nám i tehdy, když naši víru zahalí šero.

Dnes bych se chtěl zastavit zvláště u naděje. Maria – píše papež František – „nás učí ctnosti čekání i tehdy, zdá-li se, že všechno postrádá smysl (...) a zdá se, že Bůh je vinou zla tohoto světa zahalován“. Maria je nám oporou na cestě a říká nám: „Vstaň! Pohleď vpřed, pohleď k obzoru“, neboť Ona je Matkou naděje.²

V modlitbě „Memorare“ (Pamatuj) sv. Bernarda říkáme, že Maria neopouští nikoho, kdo prosí o její pomoc:

„Pamatuj, láskyplná Panno Maria, že nikdy nebylo slýcháno, abys opustila toho, kdo se utíkal pod tvou ochranu, kdo vzýval tvou moc, kdo prosil o tvou přímluvu.“ V současné krizové situaci, jež v mnohých rodinách způsobuje vážné ekonomické problémy a vyvolává nejistotu na pracovištích a napětí ve společnosti,

si touto modlitbou můžeme s vírou vyprošovat naději.

Papež František vyzval „lidi celého světa“, aby se 14. května sjednotili ve dni modliteb, postu a dobrých skutků a prosili Boha za zastavení pandemie koronaviru. V tento den, kromě toho co každý z vás uzná za vhodné, myslíme zvláště při růženci na tento úmysl a na všechny ty, kteří pocítují následky pandemie.

Prosme Pannu Marii, aby nám pomohla čelit budoucnosti s nadpřirozenou nadějí a s důvěrou v Boží lásku k nám, i kdyby nás svírala veliká nejistota. Kéž nám pomůže předávat ostatním lásku a klid. Kéž dokážeme vidět život jako cestu, na níž si všichni mají pomáhat a vzájemně se podpírat.

I protivenství se mohou nakonec stát vhodnou příležitostí k vnitřnímu růstu a k pozitivním osobním a společenským změnám: nutí nás

totiž, abychom vyšli ze sebe a otevřeli se druhým. Je však pravda, že v takových chvílích mohou též vyvstat pochybnosti, znepokojení a obavy.

Ve světle víry utrpení nabývá smyslu, stává se snesitelnějším a může se dokonce proměnit v místo, kde lze nalézt světlo, pokoj a radost. Přejeme si, aby nikdo netrpěl, a zároveň se učíme nést utrpení s ostatními a naplňovat ho láskou, protože víme, že patří k lidskému životu. Benedikt XVI. ve své encyklice *Spe Salvi* píše: „Člověku nepřináší uzdravení vyhýbání se utrpení, útěk před bolestí, nýbrž schopnost přijímat soužení, dozrávat v něm a nalézat smysl ve sjednocení s Kristem, který trpěl s nekonečnou láskou.“³

Marii, Matce naděje, svěřujeme zejména přítomnost a budoucnost církve. Mariina neochvějná důvěra v Syna udržela o Letnicích rodící se

církev pohromadě. Když někteří učedníci ve slabé chvíli utekli, jeden z nich Ježíše zapřel, další zapochybovali a jiní dostali strach (srov. Sk 1,14), Maria dodávala naději.

Vydejme se opět na duchovní cestu, kterou nám doporučoval sv.

Josemaría: *Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam*, všichni s Petrem k Ježíši skrze Marii. Naše obnovená víra v církev, která je Božím darem, se projevuje především v modlitbě za ni, za papeže a za všechny, kdo jsou pronásledováni pro evangelium. O to nyní prosíme Pannu Marii, Matku církve.

Obracíme se k ní závěrečnou větou jedné z modliteb, které papež letos v květnu připojil k modlitbě růžence: „Svěřujeme se Tobě, která záříš na naší cestě jako znamení spásy a naděje, ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria. Amen.“⁴

Při rozjímání nad evangeliem obrátíme svou mysl k době, jež následovala po Mariině „ať se mi stane podle tvého slova“. Pro nastávající matku je doba očekávání narození syna nebo dcery dobou naděje. Pro Marii musela mít tato doba navíc všeobecný spasitelný význam, neboť věděla, že ve svém lůně chová Spasitele světa. V jejím pohledu do budoucnosti byl určitým způsobem přítomen každý z nás. Již na začátku toho devítiměsíčního čekání Maria pociťovala tíhu celého lidstva, neboť byla „novou Evou“.

Pod křížem pak Maria vyslechla z úst svého ukřižovaného Syna slova vztahující se na sv. Jana a v něm na všechny lidi: „Ženo, to je tvůj syn“ (Jan 19,26). Víme-li, že Maria je naší matkou, můžeme se na ni obracet s důvěrou a pevnou jistotou, že nám neodmítne svou mateřskou přímluvu. Spolu se sv. Josemarií můžeme v radostné naději říct:

„Protože jsme ubozí, slabí a plní chyb, chceme veškerou potřebnou sílu vždy neúnavně hledat u Boha skrze synovskou oddanost Panně Marii.“⁵

Toto „neúnavné hledání Boha skrze synovskou oddanost Panně Marii“ bylo charakteristickým rysem života sv. Josemaríi. Právě v těchto dnech tomu bude 50 let, kdy vykonal pouť do Mexika k Panně Marii Guadalupské, během níž se po devět dní modlil za celý svět a za církev. „Musel jsem přijet do Mexika,“ řekl před obrazem Panny Marie Guadalupské, „abych ti řekl, že máme duši plnou naděje, že pevně věříme v tebe i v tvou pomoc (...). Netoužíme po ničem jiném, než sloužit tvému Synu a skrze Něj a s tvou pomocí všem duším.“

18. května si také připomeneme sto let od narození sv. Jana Pavla II., který svůj dlouhý pontifikát svěřil

pod ochranu Panny Marie a zvolil si heslo Totus Tuus, „celý tvůj“, tedy Mariin. „Kolik milostí jsem dostal od Panny Marie,“ napsal ve svém listě o růženci.

Kéž Maria, Matka Boží a Matka naše, dá, aby její Syn Ježíš posílil naši víru a naději, a kéž se také prohloubí naše láska k Bohu a ostatním.

1 Sv. Josemaría, Jít s Kristem, č. 172.

2 Generální audience, 10. května 2017.

3 Benedikt XVI., Spe Salvi, 37.

4 František, List o růženci, 25. dubna 2020.

5 Dopis z 31. května 1954, č. 36.

rozmjani-audio-prelat-opus-dei-matka-
bozi/ (28.03.2025)